

שמיטתי את הירח". ולונו לומר, הציאו כפרה בשבילי להשיג קידוש שמי המחולל בגויים, נסיבת מה שמיטתי את "הירח", כשהגליתי את ישראל והסתרתי פני מהם.

ספורנו

ושלושה עשרונים סולת וגו' לפר האחד ושני עשרונים סולת וגו'. ועשרון עשרון סולת וגו'. וגםביהם חצי תהין יהיה לפר (כ"ח י"ב-י"ד)

במסכת מגילה (י"ב.) והשמייה כדת אין ^{למנוח} אונס (אסתר א' ח') מאי כדת א"ר חנן משום ר"מ כדת של תורה, מה דת של תורה אכילה מרובה משמיה, אף סעודתו של אותו רשע אכילה מרובה משמיה. ופירש"י ז"ל, כדת של תורה, אכילת מזבח מרובה משמיה, פר ושלושה עשרונים סולת לאכילה, ונסך חצי ההין.

הקשה הגאון מווילנא ז"ל, מאי דת של תורה הוא, הוה ליה למימר כדת של קרבנות, מאי דת של תורה, משמע התורה גופא. ואמר הגאון הנ"ל דהכי פירוש, דאיתא באצות (פ"ו מ"ד) כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, נמלא, על אכילה לא נאמר כמה יאכל, אלא שיאכל פת במלח ולא יתענג צמיני תענוגים. אכל פת חריצה יכול לאכול כמה שירצה. וצמים שהם לשמיה אמר במשורה תשתה, ולא יומר. א"כ, דרכה של תורה היא אכילה מרובה משמיה, שעל השמיה קפיד יותר מאכילה. וזה הפירוש

בגמ' מה דת של תורה, אכילה מרובה משמיה כנ"ל, אף סעודתו וכו', אכילה מרובה משמיה. שנות אליהו, על סדר זרעים, בחלק הליקוטים להגר"א מוילנא

ושעיר עזים אחד לחטאת לה' (כ"ח ט"ו)

אמרו מו"ל (חולין ס:) אמר הקצ"ה, הציאו עלי כפרה על שמיטתי את הירח, שהלכנה קטרגה לפני הקצ"ה, אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, אמר לה לבי ומעטי את עצמך. וקשה, היה לקצ"ה להניח ללכנה כמות שהיא רק להרבות אור החמה. ועל כן נ"ל כמו שכתב בפירש"י (בראשית א' ד') ראה הקצ"ה שאין העולם כדאי לשמש באור גדול, וגנוזו לצדיקים לעתיד לבוא. ובשביל זה לא היה אפשרי להגדיל את אור החמה, מפני שאין כדאי שישתמשו בה הרשעים. וזה שאמר הקצ"ה הציאו עלי כפרה על שהוצרכתי להמעיט את הירח, שאלמלא הייתם כדאים הייתי מרבה את אור החמה, ולא ממעיט את הלכנה.

לחמי תודה, להגר"ר צבי הירש הלוי הורוויץ ז"ל, בן בעל ה"הפלאה"

ושעיר עזים אחד לחטאת לה' (כ"ח ט"ו)

אומרים בתפילת מוסף [בר"ח] מזבח חדש וכו', ועולת ראש חודש נעלה עליו וכו'. יש להתבונן, למה פרטו העולות, הרי גם חטאת הייתה במוסף היום, ובפרט שאומרים אחר כך ואת מוסף יום ראש